

νοπούλου, διότι ὁ ἐκτιθέμενος ἀνάγεται εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν καί ὄχι εἰς τήν παροῦσαν.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 26 Ἀπριλίου 1825

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Γγήκας Μπότασις

Ἀναγνώστης Σπυλιωτάκης
Κωνστ.^{ος} Μαυρομιχάλης
Ἰωάννης Κωλέττης

Ὁ Προσ. Γεν. Γραμμ.<ατεύς>
Δ. Χρηστίδης¹³⁵

(Τ.Σ.)

Αἱ δυσκολίαι τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Δικαίου νά παράσχῃ ὁδηγίας ἐπὶ θεμάτων οὐσιαστικοῦ δικαίου προκύπτουν καί ἐκ τοῦ ἐξῆς ἐγγράφου:

Περίοδ. Γ^η
Ἀριθ. 626

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΠΡΟΣΩΡΙΝῆ ΔΙΕΚΕΦΕΤΗΣ τῆς Ἑλλάδος ΑΘΗΝΩΝ
Πρὸς τὸ Σεβαστόν Ἐκτελεστικόν Σῶμα
Τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Δικαίου

Ἀπὸ τὸ ἐσώκλειστον ἀντίγραφον αὐτῆς παρὰ τοῦ Σεβαστοῦ Βουλευτικοῦ σταλείσης ὑπ' ἀριθ. 924 Ἀναφορᾶς τοῦ Ἀνδρέου Καλαμογδάρτη, παρατηρεῖ τὸ Σεβαστόν αὐτὸ Σῶμα, τὸ ἐπιτροπικῶς ζήτημά του, ἐπὶ τὴν κληρονομίαν τῶν πραγμάτων τοῦ Νικολάου Λόντου, διὰ τὴν γυναῖκα του Ἀναστασίαν.

Τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο προλαβὸν διέταξε δι' αὐτὴν πᾶν ὅ,τι ἐστοχάζετο δίκαιον, ὡς ἡ ὑπ' ἀριθ. 477 Διαταγὴ του. Ὁ Κύριος Καλαμογδάρτης μὴν εὐχαριστοῦμενος μεταναφέρδῃ ζητῶν καὶ ἐπιβάλλων (sic) μέρος οὐσίας ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός της. Ἐλαβεν ἀπόκρισιν, ὡς ὁ ἴδιος λέγει εἰς τὴν ἐσχάτην αὐτὴν πρὸς τὸ Σεβ. Βουλευτικόν ἀναφοράν του, ἀλλὰ μὴν ἀναπαυθεῖς πάλιν, ἐπιμένει ζητῶν κληρονομίαν.

Τὸ Ὑπουργεῖον εὐρίσκεται στενευμένον διὰ νά ἀποφασίσῃ τοιαύτην ὑπόθεσιν, καθότι ἄλλον νόμον διὰ τοιαύτας ὑποθέσεις δέν εἶδεν, εἰμὴ τὸν τοῦ Ἀρμενοπούλου, καὶ διὰ νά βάλῃ εἰς αὐτόν βάσιν δέν ἤμπορεῖ αὐτόν εἰς διάστημα τεσσάρων ἤδη χρόνων δέν τὸν εἶδεν ἐν γένει ἐνεργούμενον,

135. Ἰ. Τ. Βισβίτζη, Ἡ Πολιτικὴ Δικαιοσύνη, σελ. 433, ἔγγρ. 481.

καί ὅταν εἷς νόμος δέν φυλάττεται καθ' ὅλην του τήν ἔκτασιν, μερικῶς νά ἐνεργῇται δέν εἶναι παντελῶς συγχωρημένον.

Ὁ Ἀρμεν.<όπουλος> διορίζει διά τούς χηρεύοντας χωρίς παιδίων (sic), νά γίνεται τό πρᾶγμα των τρία μερίδια, νά παίρνη τό ἓν ἡ Ἡγεμονία, τό ἄλλο ἡ Ἐκκλησία διά μνημόσυνα, καί τό ἕτερον τό ζῶν μέρος.

Εἰς αὐτόν ἄν θάνῃ βάσιν ὁ Καλαμογδάρτης, τό Ὑπουργεῖον ἀγνοεῖ ἄν καί ἡ Διοίκησις πρέπει νά τήν δεχθῇ, διότι στοχάζεται νά μήν εἶναι διόλου ἀνεκτὴ ἡ τοιαύτη Νεαρά, καί τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ καί ὁ αἰὼν ἐκεῖνος ἦτο ἀνομοιοτάτος μέ τόν παρόντα.

Ἄν δώσῃ τό γ' μέρος τῆς γυναικός, ἔπεται νά δώσῃ καί τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἡγεμονίας, καί οὕτω νά ἔχῃ τό κῦρος ὁ νόμος ἐκεῖνος, εἰ δέ τοῦτο διά τήν Ἡγεμονίαν εἰσέτι δέν ἐγίνῃ, ὁ νόμος πίπτει καί ἀκυροῦται καί τό Ὑπουργεῖον δέν ἡμπορεῖ νά τόν βάλῃ εἰς ἐνέργειαν.

Παρατηρεῖ εἰς τόν § Π' τοῦ Ὁργανικοῦ Νόμου ὅτι ἄχρι τῆς κοινοποιήσεως τῶν... ἰσχύουσιν οἱ Νόμοι τῶν Ἡμετέρων Αὐτοκρατόρων καί λ... εἰς τά ἐγκληματικά καί πολιτικά· αὐτούς ὅμως τούς νόμους τό Ὑπουργεῖον μέ ὅλας τὰς ἀκριβεῖς ἐξιχνιάσεις δέν ἡμπορεῖ νά τούς ἐπιτύχῃ ἀκόμη, ὅθεν καί διαφορετικά ἄν διορίζουν ἀγνοεῖ ἀγνοεῖ πρὸς τούτοις ἄν εἶναι δίκαιον τά πράγματα τοῦ ἀποθανόντος ἀκλήρου ἀδελφοῦ νά τά κληρονομῇ καταχρηστικῶς κληρονόμος, καθὼς ἡ γυνὴ τῆς καὶ ὁχι ὁ ἐξ αἵματος καί κυρίως κληρονόμος ὁ ἀδελφός, καὶ ἄν τοῦτο ἡ Ἑλληνικὴ Διοίκησις τό συγχωρήσῃ, πρᾶγμα τό ὁποῖον κἀνέν τῶν φασμαμένων ἔθνων δέν ἀποδέχεται, καί νόμον τόν ὁποῖον πᾶσα σοφὴ Διοίκησις ἀπερρίψε, γνωρίζουσα ὅτι ἡ κληρονομία πρέπει νά μεταβαίνει εἰς ἀκλήρους, κατιόντας καί πλαγίους βαθμούς, ποτέ ὅμως ἔξω τούτων, καθὼς εἶναι ἡ γυνή, ἡ ὁποία ὡς ἀκληρος ἀποξενοῦται διόλου ἀπὸ τήν οὐσίαν τοῦ ἀνδρός της, χωρίς νά λάβῃ ἄλλο τίποτε παρά μόνον προῖκαν, προγαμιαίαν δωρεάν, ροῦχα καί λ.

Τό Σεβ. Βουλευτικόν οὐδέν εἰσέτι περί τούτων ἐνομοθέτησε, τί δέ διατάττει νά δώσῃ τό Ὑπουργεῖον ἐγγράφως ὅ,τι διορίζει περί τούτου ὁ νόμος οὐκ οἶδεν.

Ἀνάγκη, λοιπόν, νά συνεννοηθῶσι περί τούτου τά δύο Σεβ. Σώματα, καί νά εἰδοποιήσουν ἐγκαίρως καί τό Ὑπουργεῖον τοῦτο, διά νά ἡξεύρῃ τί ἔχει νά διορίξῃ, καθ' ὅτι ἄλλο ἀφ' ὅτι διέταξε διά τήν ῥηθεῖσαν ὑπόθεσιν νά διατάξῃ δέν ἡμπορεῖ.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 17 Μαρτίου 1825

Ὁ Ὑπουργός τοῦ Δικαίου
Ἰωάννης Θεοτόκης

Ὁ Γενικός Γραμματεὺς
Ν. Βερνάρδος¹³⁶

Τ.Σ.

136. Ἰ. Τ. Βισβίτζη, Ἡ Πολιτικὴ Δικαιοσύνη, σελ. 412 - 413, ἔγγρ. 433.

